

RÁMCOVÉ ROZHODNUTÍ RADY 2005/212/SVV**ze dne 24. února 2005****o konfiskaci výnosů a majetku z trestné činnosti a nástrojů trestné činnosti**

RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o Evropské unii, a zejména na článek 29, čl. 31 odst. 1 písm. c) a čl. 34 odst. 2 písm. b) této smlouvy,

s ohledem na podnět Dánského království⁽¹⁾,

s ohledem na stanovisko Evropského parlamentu,

vzhledem k těmto důvodům:

(1) Hlavním motivem přeshraniční organizované trestné činnosti je finanční prospěch. Aby byly veškeré snahy v oblasti předcházení této trestné činnosti a boje proti ní účinné, musí se zaměřit na vysledování, zmrazení, zajištění a konfiskaci výnosů z trestné činnosti. To však ztěžují mimo jiné rozdíly mezi právními předpisy členských států v této oblasti.

(2) V závěrech ze zasedání ve Vídni v prosinci 1998 vyzvala Evropská rada ke zvýšení úsilí Evropské unie v boji s mezinárodní organizovanou trestnou činností v souladu s akčním plánem o nejlepších způsobech provádění ustanovení Amsterodamské smlouvy týkajících se prostoru svobody, bezpečnosti a práva⁽²⁾.

(3) Podle odst. 50 písm. b) akčního plánu přijatého ve Vídni se do pěti let od vstupu Amsterodamské smlouvy v platnost musí zdokonalit a v případě potřeby sblížit vnitrostátní předpisy o zajištění a konfiskaci výnosů z trestné činnosti, přičemž je nutno brát v úvahu práva třetích osob v dobré víře.

(4) V odstavci 51 závěrů ze zasedání Evropské rady v Tampere ve dnech 15. a 16. října 1999 se zdůrazňuje, že praní peněz tvoří jádro organizované trestné činnosti a mělo by být vymýceno, kdekoli se objeví, a že Evropská rada je rozhodnuta zajistit přijetí konkrétních opatření vedoucích k vysledování, zmrazení, zajištění a konfiskaci výnosů z trestné činnosti. V odstavci 55 Evropská rada rovněž vyzývá ke sblížování trestního práva a postupů v oblasti praní peněz (týkajících se například vysledování, zmrazení a konfiskace majetku).

(5) Podle doporučení 19 akčního plánu z roku 2000 s názvem „Předcházení organizované trestné činnosti a boj proti ní: Strategie Evropské unie pro počátek nového tisíciletí“, který Rada schválila dne 27. března 2000⁽³⁾, by se mělo posoudit, zda není zapotřebí nástroj, který by s přihlédnutím k osvědčeným postupům užívaným v členských státech a za dodržení základních právních zásad zavedl možnost zmírnit v trestním, občanském nebo daňovém právu důkazní břemeno týkající se zdroje majetku v držení osoby odsouzené za trestný čin související s organizovanou trestnou činností.

(6) Podle článku 12 o konfiskaci a zajištění Úmluvy OSN proti nadnárodnímu organizovanému zločinu ze dne 12. prosince 2000 mohou státy, jež jsou stranami této úmluvy, zvážit možnost požadovat na pachateli, aby prokázal zákonný původ údajného výnosu z trestné činnosti nebo jiného majetku podléhajícího konfiskaci, za předpokladu, že tento požadavek je v souladu se zásadami vnitrostátního práva těchto států a s povahou soudního řízení.

(7) Všechny členské státy ratifikovaly Úmluvu Rady Evropy ze dne 8. listopadu 1990 o praní, vysledování, zajištění a konfiskaci výnosů z trestné činnosti. Některé členské státy předložily prohlášení k článku 2 úmluvy o konfiskaci s cílem, aby se na ně vztahovala povinnost konfiskovat výnosy jen z určitých trestných činů.

(8) Rámcové rozhodnutí Rady 2001/500/SVV⁽⁴⁾ obsahuje ustanovení o praní peněz, identifikaci, vysledování, zmrazení, zajištění a konfiskaci nástrojů trestné činnosti a výnosů z ní. Podle uvedeného rámcového rozhodnutí jsou členské státy rovněž povinny nečinít ani nezachovávat žádné výhrady k ustanovením úmluvy Rady Evropy týkajícím se konfiskace, pokud lze za trestný čin uložit trest odnětí svobody nebo ochranné opatření omezující svobodu s horní hranicí sazby přesahující jeden rok.

(9) Stávající nástroje pro tuto oblast nezajišťují v dostatečné míře účinnou přeshraniční spolupráci v otázkách konfiskace, protože celá řada členských států dosud nemůže konfiskovat výnosy ze všech trestných činů, za něž lze uložit trest odnětí svobody s horní hranicí sazby přesahující jeden rok.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 184, 2.8.2002, s. 3.

⁽²⁾ Úř. věst. C 19, 23.1.1999, s. 1.

⁽³⁾ Úř. věst. C 124, 3.5.2000, s. 1.

⁽⁴⁾ Úř. věst. L 182, 5.7.2001, s. 1.

- (10) Účelem tohoto rámcového rozhodnutí je zajistit, aby všechny členské státy měly účinná pravidla pro konfiskaci výnosů z trestné činnosti, mimo jiné i ve vztahu k důkaznímu břemeni týkajícímu se zdroje majetku osoby odsouzené za trestný čin související s organizovanou trestnou činností. Toto rámcové rozhodnutí navazuje na dánský návrh rámcového rozhodnutí o vzájemném uznávání rozhodnutí o konfiskaci výnosů z trestné činnosti a o dělení majetku v rámci Evropské unie, který se předkládá současně.
- (11) Toto rámcové rozhodnutí nebrání členskému státu, aby uplatňoval své základní ústavní zásady týkající se práva na spravedlivý proces, zvláště týkající se presumpce nevin, majetkových práv, svobody sdružování, svobody tisku a svobody projevu v jiných sdělovacích prostředcích,

PŘIJALA TOTO RÁMCOVÉ ROZHODNUTÍ:

Článek 1

Definice

Pro účely tohoto rámcového rozhodnutí se rozumí:

- „výnosy“ všechny ekonomické výhody pocházející z trestných činů. Tato výhoda může spočívat ve veškerém majetku v jakékoliv podobě, jak je vymezen v následující odřazce,
- „majetkem“ jakýkoli majetek, hmotný nebo nehmotný, movitý nebo nemovitý, a právní listiny nebo dokumenty dokládající nárok na tento majetek nebo právo k tomuto majetku,
- „nástroji“ jakýkoli majetek zcela nebo částečně použitý nebo určený k použití libovolným způsobem pro spáchání jednoho nebo více trestných činů,
- „konfiskací“ sankce nebo opatření nařízené soudem následující po řízení, které se týká jednoho nebo více trestných činů, jež vede k trvalému odnětí majetku,
- „právníčkou osobou“ právní subjekt, který má toto postavení podle platného vnitrostátního práva, s výjimkou států nebo jiných veřejnoprávních subjektů jednajících při výkonu státní moci a s výjimkou organizací mezinárodního práva veřejného.

Článek 2

Konfiskace

1. Každý členský stát přijme nezbytná opatření, která mu umožní uložit úplnou nebo částečnou konfiskaci nástrojů trestných činů a výnosů z trestných činů, za něž lze uložit trest odnětí svobody s horní hranicí sazby přesahující jeden rok, nebo majetku, jehož hodnota odpovídá těmto výnosům.

2. Ve vztahu k daňovým trestným činům mohou členské státy používat i jiné než trestní řízení k odnětí výnosů z trestného činu pachateli.

Článek 3

Rozšířené konfiskační pravomoci

1. Každý členský stát přijme alespoň taková nezbytná opatření, která mu umožní za podmínek uvedených v odstavci 2 úplnou nebo částečnou konfiskaci majetku patřícího osobě odsouzené za trestný čin

a) spáchaný ve zločinném spolčení, jak je vymezuje společná akce 98/733/SVV ze dne 21. prosince 1998, kterou se stanoví, že účast na zločinném spolčení je v členských státech Evropské unie trestným činem⁽¹⁾, pokud se na trestný čin vztahuje

— rámcové rozhodnutí Rady 2000/383/SVV ze dne 29. května 2000 o zvýšené ochraně trestními a jinými sankcemi proti padělání ve spojitosti se zaváděním eura⁽²⁾,

— rámcové rozhodnutí Rady 2001/500/SVV ze dne 26. června 2001 o praní peněz, identifikaci, vysledování, zmrazení, zajištění a konfiskaci nástrojů trestné činnosti a výnosů z ní,

— rámcové rozhodnutí Rady 2002/629/SVV ze dne 19. července 2002 o boji proti obchodování s lidmi⁽³⁾,

— rámcové rozhodnutí Rady 2002/946/SVV ze dne 28. listopadu 2002 o posílení trestního rámce s cílem zabránit napomáhání k nepovolenému vstupu, tranzitu a pobytu⁽⁴⁾,

— rámcové rozhodnutí Rady 2004/68/SVV ze dne 22. prosince 2003 o boji proti pohlavnímu vykořisťování dětí a dětské pornografii⁽⁵⁾,

⁽¹⁾ Úř. věst. L 351, 29.12.1998, s. 1.

⁽²⁾ Úř. věst. L 140, 14.6.2000, s. 1.

⁽³⁾ Úř. věst. L 203, 1.8.2002, s. 1.

⁽⁴⁾ Úř. věst. L 328, 5.12.2002, s. 1.

⁽⁵⁾ Úř. věst. L 13, 20.1.2004, s. 44.

— rámcové rozhodnutí Rady 2004/752/SVV ze dne 25. října 2004, kterým se stanoví minimální ustanovení týkající se znaků skutkové podstaty trestných činů a sankcí v oblasti nedovoleného obchodu s drogami⁽¹⁾,

b) na který se vztahuje rámcové rozhodnutí Rady 2002/475/SVV ze dne 13. června 2002 o boji proti terorismu⁽²⁾,

za předpokladu, že za trestný čin podle výše uvedených rámcových rozhodnutí lze uložit

— u trestných činů jiných než praní peněz trest odnětí svobody s horní hranicí sazby nejméně od 5 do 10 let,

— u trestného činu praní peněz trest odnětí svobody s horní hranicí sazby nejméně 4 roky,

a trestný čin je takové povahy, že z něj může plynout finanční prospěch.

2. Každý členský stát přijme nezbytná opatření, která umožní konfiskaci podle tohoto článku alespoň tehdy,

a) je-li vnitrostátní soud na základě konkrétních skutečností plně přesvědčen, že předmětný majetek pochází z trestné činnosti odsouzené osoby spáchané v době před odsouzením za trestný čin podle odstavce 1, kterou tento soud považuje za přiměřenou okolnostem daného případu, nebo

b) je-li vnitrostátní soud na základě konkrétních skutečností plně přesvědčen, že předmětný majetek pochází z podobné trestné činnosti odsouzené osoby spáchané v době před odsouzením za trestný čin podle odstavce 1 tohoto článku, kterou tento soud považuje za přiměřenou okolnostem daného případu, nebo

c) je-li zjištěno, že hodnota majetku není úměrná legálnímu příjmu odsouzené osoby, a vnitrostátní soud je na základě konkrétních skutečností plně přesvědčen, že předmětný majetek pochází z trestné činnosti odsouzené osoby.

3. Každý členský stát může rovněž zvážit přijetí nezbytných opatření, která mu v souladu s podmínkami stanovenými v odstavcích 1 a 2 umožní uložit úplnou nebo částečnou konfiskaci majetku získaného nejbližšími příbuznými dotyčné osoby

a majetku převedeného na právnickou osobu, ve které vykonává dotyčná osoba, sama anebo ve spojení se svými nejbližšími příbuznými, rozhodující vliv. To platí i tehdy, dostává-li dotyčná osoba podstatnou část příjmů této právnické osoby.

4. Členské státy mohou použít i jiné než trestní řízení k odnětí předmětného majetku pachatelů.

Článek 4

Právní prostředky

Každý členský stát přijme nezbytná opatření, kterými zajistí, aby mohly všechny zúčastněné osoby dotčené opatřeními podle článků 2 a 3 podávat účinné právní prostředky k hájení svých práv.

Článek 5

Záruky

Tímto rámcovým rozhodnutím není dotčena povinnost dodržovat základní práva a základní právní zásady, zvláště včetně presumpce neviny, jak je uvedeno v článku 6 Smlouvy o Evropské unii.

Článek 6

Provedení

1. Členské státy přijmou opatření nezbytná pro dosažení souladu s tímto rámcovým rozhodnutím nejpozději 15. března 2007.

2. Do 15. března 2007 sdělí členské státy generálnímu sekretariátu Rady a Komisi znění předpisů, kterými ve svém vnitrostátním právu provádějí povinnosti, jež pro ně vyplývají z tohoto rámcového rozhodnutí. Na základě zprávy vypracované s pomocí těchto údajů a písemné zprávy Komise vyhodnotí Rada do 15. června 2007, do jaké míry přijaly členské státy nezbytná opatření k dosažení souladu s tímto rámcovým rozhodnutím.

Článek 7

Vstup v platnost

Toto rámcové rozhodnutí vstupuje v platnost dnem zveřejnění v *Úředním věstníku Evropské unie*.

V Bruselu dne 24. února 2005.

Za Radu
N. SCHMIT
předseda

⁽¹⁾ Úř. věst. L 335, 11.11.2004, s. 8.

⁽²⁾ Úř. věst. L 164, 22.6.2002, s. 3.